

عنوان مقاله:

بررسی نمادهای ماه و ستاره در هنرهای قبل از ساسانی و ساسانی

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی نمادشناسی در هنر ایران با محوریت هنرهای بومی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسنده:

فرشته رحمانی

خلاصه مقاله:

ماه از قدیمی ترین عناصر طبیعت بوده که در میان اقوام بدوی پرستیده می شده است. نقوش ماه و ستاره از جمله نقوشی به شمار می روند که به شیوه ای نمادین در تمامی هنرهای ساسانی مشاهده می شود. فرمانروایان ساسانی که خود را نماینده اهورا مزدا بر روی زمین می دانستند، برای نمایان ساختن این مهم و برای حمد و ستایش اورمزد، از نقوش ماه و ستاره بر روی تاج هایشان سود می جستند. با توجه به سوال پژوهش که ماه و ستاره دارای چه مفاهیم نمادین و مذهبی هستند و آیا تغییری در ساختار و کیفیت آن به وجود آمده است، می توان گفت که هلال ماه نقش شده بر روی تاج ها مظهر آناهیتا، ایزد بانوی محبوب دین زرتشتی و نقش ستاره نمادی از تیشتر یکی از ایزدان مهم مذهب ایران باستان می باشد و ماه و ستاره ساسانی در بر گیرنده ی تمامی مفاهیم و نماد هایی مانند باران، گاو، گراز ، عقرب، دایره، زن، نخل، بز کوهی، مثلث، عسل و صلیب می باشد و دستخوش تغییراتی در شکل ساختاری می باشد. این پژوهش، به روش توصیفی و از نوع نظری است؛ که به صورت کتابخانه ای، صورت پذیرفته، تا هدف این پژوهش را، که همانا فراهم آوردن زیربنایی برای آشنایی هرچه بیشتر دانشجویان و پژوهشگران، در زمینه ی شناخت و بررسی نماد ماه و ستاره است، را مهیا سازد.

کلمات کلیدی:

ماه، ستاره، هنر ساسانی، تاج

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/748264>

